

Como continuación a la exposición 5º Aniversario organizada en 2012 y contextualizada a partir de ocho temáticas que facilitaban una nueva mirada a la Colección Josep Suñol, ahora se presenta en un formato más reducido y bajo el título **CONTINUUM** una selección de obras que suponen un recorrido por los últimos noventa años de creación artística. A través de una selección de piezas de 24 artistas nacionales y extranjeros y con diferentes lenguajes formales (escultura, fotografía, tapiz, pintura, litografía y técnica mixta), el observador podrá vivir su propia experiencia visual y reflexionar sobre las diferentes propuestas de una determinada temática artística, intentando reconocer aquello que las acerca o las opone.

Las obras se enfrentan o se encadenan unas a otras, y comprendiendo este juego entenderemos las pautas de la historia, que nunca son cerradas o lineales, sino que se generan por multitud de actos comunicativos que se concatenan y que explican el proceso creativo que conforma el *continuum* de las artes visuales en su transcurso y en sus propuestas.

Col·lecció/Colección/Collection Josep Suñol

Dario Villalba, Cabeza y 9, 1979. © VEGAP, Barcelona, 2013

los pensamientos. El artista *escribe* sobre una superficie como si su gráfia quisiera reforzar la simple materialidad, anotando a veces de forma explícita y otras con expresiones más sugerentes. La lectura horizontal o vertical de Boetti, lejos de ser azarosa, implica un orden de códigos gráficos que fluyen sobre las telas con una vocación de verbalizar su experiencia visual. Se pinta o se teje a través de la escritura, y se lee la obra vinculando la literalidad de la idea con su materialización estética.

La sala finaliza con dos esculturas importantes: la pieza de los años sesenta con la que **Lucio Fontana** rinde homenaje a la píldora anticonceptiva desde una formulación minimalista, y la obra futurista de 1915 de **Giacomo Balla**, uno de los máximos exponentes de las primeras vanguardias del siglo XX.

La exposición sigue con obras que nos sumergen en la poética de una situación onírica llena de imágenes mágicas y nos remiten a una atmósfera inquietante y desconocida. El sobrecogedor dibujo de **Jaume Plensa** y la calidad etérea de los dibujos de fragmentos del cuerpo de **Robert Llimós** nos invitan a descifrar las historias que hay tras los elementos mostrados en esta sala. Franquear la ensueño constituye para el artista una verdadera epopeya a la búsqueda de lo inenarrable, una travesía que recorre el desierto de lo real. Colores atenuados y composiciones introspectivas nos conducen por caminos inciertos pero, a su vez, verosímiles.

En la siguiente sala, encontramos dos robustas sillas de **Luis Lugán** que, conectadas a la corriente, emiten luz y calor. Esta obra es un buen ejemplo de los trabajos realizados en los años setenta en el Centro de Cálculo de la Universidad Complutense de Madrid, donde se desarrolló la creación artística más vanguardista a través de la generación automática de nuevas formas plásticas derivadas de la computación.

Siguiendo el itinerario de la exposición, en la sala siguiente hallamos unas propuestas con soluciones formales muy diferentes. Por un lado, podemos inferir una circunstancia social sugerida en la fotografía de unos pies femeninos de **Alberto García-Alix** y, por otro, en este mismo espacio, se exponen tres obras que representan una muestra de geometrías, contexto en el que los artistas delimitan sus territorios con lenguajes propios que conforman la abstracción, alejándose de proposiciones figurativas anteriores. Cualquier experimento que el arte propone sobre el espacio, la superficie de la tela o el volumen de un elemento constituye una especulación sobre los procedimientos artísticos, su subversión y, por tanto, unas matizaciones que el artista va estableciendo sobre códigos anteriores. Las construcciones que representa **Antoni Abad** revelan aparentemente un carácter seriado, ordenado, industrial y asfixiante, que se refleja en la teatralidad inactiva de la fotografía de **José Noguero**, proponiéndonos ambas unas escenografías de la incomunicación.

Las dos obras siguientes nos sumergen en la escritura de **Alighiero Boetti**. La presencia de letras y palabras en ellas puede responder a la necesidad del autor de construir ópticas diferentes, de buscar los límites de lo visual o de abrirnos las puertas al mundo de

la última sala de esta exposición nos conduce a los expresionismos, en los que la visión interior del artista se sobrepone a la forma. Este recorrido empieza con un representante del informalismo español y miembro del grupo El Paso, **Antonio Saura**, cuyas obras se caracterizan por su potente expresividad y que aquí interpela a una cabeza de lince de **Zush**, buen ejemplo de fuerte gestualidad que encontramos también en la tela matérica de **Miquel Barceló**, más figurativa y radical, a cuyo lado se halla una escultura-objeto de **Jordi Sabaté**. Frente a esta, la obra de **Robert Llimós** *Danza* destaca por la fuerza de la composición y el movimiento. Todos ellos introducen nuevas formas de mirar, desafiando nuestra estabilidad perceptiva, como sucede con la pieza de **Isidre Manils**, en la que un fuego demíúrgico quema conformando una iconografía cinematográfica, que nos conduce a una escultura de **Antoni Tàpies**, una butaca de bronce que cierra la exposición.

Con **CONTINUUM** creemos que se explicitan con claridad los principios e intereses que han conducido a Josep Suñol a reunir, exponer y explicar su colección de arte contemporáneo durante los últimos seis años, y representa una buena plataforma de reflexión sobre el arte del siglo XX.

Lucio Fontana, Omaggio alla píldola, 1967. © Lucio Fontana a través de SINA, VEGAP, Barcelona, 2013

Com a continuació de l'exposició 5º Aniversari organitzada el 2012 i contextualitzada a partir de vuit temàtiques que facilitaven una nova mirada a la Col·lecció Josep Suñol, ara es presenta en un format més reduït i sota el títol **CONTINUUM** una selecció d'obres que suposen un recorregut pels darrers noranta anys de creació artística. A través d'una selecció de peces de 24 artistes nacionals i estrangers i amb diferents llenguatges formals (escultura, fotografia, tapís, pintura, litografia i tècnica mixta), l'observador haurà de viure la seva pròpia experiència visual i reflexionar sobre les diverses propostes d'una determinada temàtica artística, tot intentant reconèixer allò que les apropa o allò que les oposa.

Les obres d'art s'enfronten o s'encadenen les unes amb les altres i, si comprenem aquest diàleg, entendrem les pautas de la història, que mai no són tancades o lineals, sinó que es generen per multitud d'actes comunicatius que es concatenen i expliquen el procés creatiu que conforma el *continuum* de les arts visuals en el seu transcurs i en les seves propostes.

Col·lecció/Colección/Collection Josep Suñol

Isidre Manils, K'gail 5 km, 1996

L'exposició s'inicia amb l'obra d'**Achille Perilli** *Da dies irae* (1978), conformada per 10 unitats, en què la fragmentació geomètrica i l'estudi del color i de l'espai són protagonistes, i continua amb vuit rostres de **Roman Buxbaum**, **Richard Avedon**, **Eduardo Arroyo**, **Andy Warhol**, **José Noguero**, **Man Ray** i **Darío Villalba** que mostren cares en els diferents formats expressius de cada artista. Els rostres creats ens observen i interpel·len, tot establint una relació d'alteritat entre la imatge i la nostra pròpia persona que contempla l'obra, i ens porten a interrogar-nos sobre l'enigma d'allò retratat. La representació d'un rostre mostra la identitat real o fictícia de qui ha estat pintat o dibuixat, i haurem de descodificar-la establint un vincle o buscant la complicitat amb l'artista i la cara proposada. Per què el rostre està de perfil o de front? Què està mirant? Quin moment representa? Per què una tècnica o una altra? Quina raó té una determinada composició? La desesperació de Villalba es contraposa a la ironia de la cara acolorida de Mao Tse-tung de Warhol i el traç àgil i pla del cap d'Arroyo, mentre que l'expressió trista de la cara d'Stravinsky retratada per Avedon s'enfrenta a la desconcertant proposta de caps tallats de Buxbaum. Descobrim també un enigmàtic dibuix d'un rostre sense pupil·les de José Noguero i la fotografia de 1924 de Jean Cocteau realitzada per Man Ray. La llum, la posició de la cara, la silueta, el color, l'ambientació i la materialitat de l'obra ens hauran de fer indagar en la relació entre l'artista, l'obra i nosaltres mateixos que observem.

Les dues obres següents ens submergeixen en l'escriptura d'**Alighiero Boetti**. En elles, la presència de lletres i paraules pot respondre a la necessitat de l'autor de construir òptiques diferents, de buscar els límits d'allò visual o d'obrir-nos les portes al món dels pensaments. L'artista *escriu* damunt d'una superficie com si la seva gràfia volgués reforçar la simple materialitat, de vegades anotant de forma explícita i d'altres amb expressions més suggestives. La lectura horizontal o vertical de Boetti implica, lluny de l'atzar, un ordre de codis gràfics que flueixen sobre les teles amb una vocació de verbalitzar la seva experiència visual. Es pinta o es teixix a través de l'escriptura, i es lleixen l'obra tot vinculant la literalitat de la idea amb la seva materialització estètica.

La sala finalitzà amb dues escultures importants: la peça dels anys seixanta de **Lucio Fontana**, amb la qual rendeix homenatge a la píndola anticonceptiva en una formulació minimalistà, i l'obra futurista de 1915 de **Giacomo Balla**, màxim exponent de les primeres avantguardes del segle XX.

L'exposició segueix amb obres que ens endinsen en la poètica d'una situació onírica plena d'imatges mágiques, que ens remeten a una atmosfera inquietant i desconeguda. El colpidor dibuix de **Jaume Plensa** i la qualitat etèria dels dibuixos de fragments del cos de **Robert Llimós** ens conviden a desxifrar les històries

que hi ha al darrere dels elements mostrats en aquesta sala. Franquejar el somieg significa per a l'artista una veritable epopeia a la recerca de l'inenarrable, una travessa que recorre el desert d'allò real. Colors atenuats i compostions introspectives ens condueixen per camins incerts i alhora versemblants.

A la següent sala trobem dues robustes cadires de **Luis Lugán** que, endollades, emeten llum i escalfor. Aquesta obra és un bon exemple dels treballs realitzats als anys setanta al Centre de Càlcul de la Universitat Complutense de Madrid, on es va desenvolupar la creació artística més avantguardista amb la generació automàtica de noves formes plàstiques derivades de la computació.

Seguint l'itinerari de l'exposició, a la sala següent es presenten propostes amb solucions formals ben diferents. D'una banda, podem inferir la circumstància social suggerida en una fotografia d'uns peus femenins d'**Alberto García-Alix** i, de l'altra, en aquest mateix espai, s'hi exposen tres obres que representen una mostra de geometries, context en el qual els artistes delimiten els seus territoris amb llenguatges propis que concreten la seva estabilitat perceptiva, com la peça d'**Isidre Manils**, en què crea un foc demíúrgic en una iconografia cinematogràfica, que ens conduceix a una escultura d'**Antoni Tàpies** d'una butaca de bronze que clou l'exposició.

Antonio Saura, les obres del qual es caracteritzen per la seva potent expressivitat i que aquí interpel·la un cap de linx de **Zush**, bon exemple de forta gestualitat que també trobem en la tela matèrica de **Miquel Barceló**, més figurativa i radical, al costat de la qual hi ha una escultura-objetc de **Jordi Sabaté**. Al seu davant, l'obra de **Robert Llimós** *Danza*, en la qual destaquen la força de la composició i el moviment. Tots ells introdueixen noves formes de mirar i desafien la nostra estabilitat perceptiva, com la peça d'**Isidre Manils**, en què crea un foc demíúrgic en una iconografia cinematogràfica, que ens conduceix a una escultura d'**Antoni Tàpies** d'una butaca de bronze que clou l'exposició.

Amb **CONTINUUM** creiem que s'expliciten amb claredat els principis i interessos que han conduït Josep Suñol a reunir, exposar i explicar la seva col·lecció d'art contemporani durant els darrers sis anys, i representa una bona plataforma de reflexió sobre l'art del segle XX.

Fundació Suñol

Passeig de Gràcia 98

08008 Barcelona

T 93 496 10 32

info@fundacionsunol.org

www.fundacionsunol.org

12.03.2013 - 11.01.2014

Après l'exposition *5e Anniversaire*, qui s'était tenue en 2012 et qui, structurée en huit thèmes, offrait un nouveau regard sur la Collection Josep Suñol, voici à présent, en format plus réduit et sous le titre de *CONTINUUM*, une sélection d'œuvres qui constituent un parcours à travers les quatre-vingt-dix dernières années de création artistique. Grâce à un choix de pièces de 24 artistes nationaux et étrangers maniant divers langages formels (sculpture, photographie, tapisserie, peinture, lithographie et technique mixte), le visiteur aura à vivre sa propre expérience visuelle et à réfléchir sur différentes propositions autour d'une thématique artistique en essayant de cerner ce qui les rapproche ou ce qui les oppose.

Les œuvres d'art se confrontent ou sont reliées entre elles ; comprendre ce dialogue, c'est comprendre les règles de l'histoire, qui ne sont jamais fermées ou linéaires, mais produites par une multitude d'actes de communication formant une chaîne et expliquant le processus créatif qui façonne le *continuum* des arts visuels dans son déroulement et ses propositions.

Col·lecció/Colección/Collection Josep Suñol

L'exposition commence avec l'œuvre d'**Achille Perilli** *Da dies irae* (1978), composée de 10 unités, dont la fragmentation géométrique et l'étude de la couleur et de l'espace sont les protagonistes, et continue avec huit œuvres axées sur le visage : **Roman Buxbaum, Richard Avedon, Eduardo Arroyo, Andy Warhol, José Noguero, Man Ray et Darío Villalba** nous montrent des visages selon les modes expressifs propres à chaque artiste. Les visages créés nous observent et nous interpellent, dans un rapport d'altérité entre l'image et nous, personnes en train de regarder l'œuvre, nous amenant à nous interroger sur l'éénigme de ce qui est mis en portrait. La représentation d'un visage montre l'identité réelle ou fictive de celui qui est peint ou dessiné, et il nous faudra la décoder en établissant un lien ou en cherchant une complicité avec l'artiste et la figure proposée. Pourquoi le visage est-il de face ou de profil ? Qu'est-ce qu'il regarde ? De quel moment s'agit-il ? Pourquoi telle ou telle technique ? Telle ou telle composition ? Le désespoir de Villalba s'oppose à l'ironie de la face colorisée de Mao Tsé-Toung de Warhol et au tracé agile et plat de la tête d'Arroyo, tandis que l'expression triste du visage de Stravinsky dans le portrait d'Avedon est confrontée à la déconcertante proposition de têtes coupées de Buxbaum. On découvre aussi le dessin énigmatique d'un visage sans pupilles de José Noguero et la photographie de Jean Cocteau prise par Man Ray en 1924. La lumière, la position du visage, la silhouette, la couleur, l'ambiance et la matérialité de l'œuvre nous obligueront à creuser la question du rapport entre l'artiste, l'œuvre et nous-mêmes en tant qu'observateurs.

Les deux œuvres suivantes nous plongent dans l'écriture d'**Alighiero Boetti**. Les lettres ou les mots qui y apparaissent peuvent répondre au besoin de l'auteur

de construire des optiques différentes, d'aller aux limites du visuel ou de nous ouvrir des portes sur le monde des pensées. L'artiste écrit sur une surface comme si sa graphie cherchait à renforcer la simple matérialité, tantôt par des annotations explicites, tantôt par des expressions plus sous-entendues. La lecture horizontale ou verticale de Boetti, loin d'être hasardeuse, suppose un ordre de codes graphiques qui courrent sur les toiles avec pour vocation de verbaliser son expérience visuelle. On peint ou tisse à travers l'écriture et on lit l'œuvre en reliant la littéralité de l'idée à sa expression esthétique.

Enfin, cette salle accueille deux sculptures importantes : une pièce des années 1960 de **Lucio Fontana**, qui rend hommage à la pilule contraceptive dans une formulation minimalist, et l'œuvre futuriste de 1915 de **Giacomo Balla**, figure majeure des premières avant-gardes du XXe siècle.

L'exposition se poursuit par des œuvres qui nous immergent dans la poétique d'une situation onirique remplie d'images fabuleuses, nous renvoyant à une atmosphère inquiétante et inconnue. Le dessin saisissant de **Jaume Plensa** et le caractère éthétré des dessins de fragments du corps de **Robert Llimós** nous invitent à déchiffrer les histoires qui se cachent derrière les éléments montrés dans cette salle. Explorer la rêverie constitue pour l'artiste une véritable épopée sur les traces de l'inénarrable, une traversée qui parcourt le désert du réel. Des couleurs atténues et des compositions introspectives nous conduisent sur des chemins incertains, et pourtant vraisemblables.

Dans la salle suivante, on découvre deux chaises robustes de **Luis Lugán**, qui, branchées sur le courant, émettent lumière et chaleur. Cette œuvre offre un bon exemple des travaux effectués dans les années 1970

au Centre de Calcul de l'Universidad Complutense de Madrid, où s'est développée la création artistique la plus avant-gardiste à travers la génération automatique de nouvelles formes plastiques dérivées de l'informatique.

L'itinéraire de l'exposition mène ensuite à une salle qui propose des pièces aux solutions formelles très différentes. On devine les circonstances sociales suggérées dans la photographie de pieds féminins d'**Alberto García-Alix** et dans ce même espace, sont exposées trois œuvres montrant une série de géométries, cadre dans lequel les artistes circonscrivent leurs territoires selon leurs propres langages, qui construisent l'abstraction, bien loin des figurations précédentes. Toute expérience que l'art offre sur l'espace, la surface de la toile ou le volume d'un élément constitue une spéculation sur les procédés artistiques, leur subversion et, par conséquent, sur les nuances apportées par l'artiste aux codes antérieurs. Les constructions représentées par **Antoni Abad** révèlent apparemment un caractère sériel, ordonné, industriel et asphyxiant, qui trouve un écho dans le théâtralité inactive de la photographie de **José Noguero**, tous deux nous proposant des scénographies de l'absence de communication.

La dernière salle de cette exposition nous amène aux expressionnismes, où la vision intérieure de l'artiste prime sur la forme. Ce parcours commence avec un représentant de l'informalisme espagnol, membre du groupe El Paso, **Antonio Saura**, dont les œuvres se caractérisent par leur puissante expressivité et qui interpelle ici une tête de lynx de **Zush**, bel exemple de puissante gestualité, que l'on retrouve dans la toile matérielle de **Miquel Barceló**, plus figurative et plus radicale, près de laquelle est placée une sculpture-objet de **Jordi Sabaté**. En face, l'œuvre de **Robert Llimós** *Danse*, marquée par la force de la composition et le mouvement. Ils créent tous de nouvelles manières de regarder et défient la stabilité de notre perception, comme c'est le cas dans la pièce d'**Isidre Manils**, où brûle un feu démiurgique dans une iconographie cinématographique, qui nous conduit à une sculpture d'**Antoni Tàpies**, un fauteuil en bronze qui clôt l'exposition.

À travers *CONTINUUM*, il nous semble que nous explicitons clairement les principes et les intérêts qui ont amené Josep Suñol à rassembler, exposer et commenter sa collection d'art contemporain ces six dernières années, ce qui constitue une bonne plate-forme de réflexion sur l'art du XXe siècle.

Antonio Saura, Sera, 1981. © Succession Antonio Saura / www.antoniosaura.org, VEGAP, 2013

Zush, Hieronimo, 1979. © Zush, VEGAP, Barcelona, 2013

As a follow-up to the 5th *Anniversary* exhibition held in 2012 under eight headings offering a fresh insight into the Josep Suñol Collection, the smaller-scale *CONTINUUM* now presents a selection of works that take a look over the last ninety years of artistic creation. This selection of pieces created by 24 national and international artists using different media (sculpture, photography, tapestry, painting, printing and mixed techniques) is designed to let visitors form their own visual experience and think about different ideas in different artistic areas by trying to recognise what these ideas have in common and what sets them apart.

The works in the exhibition are linked, compared and contrasted, and this dialogue should help us appreciate the patterns of history, which are never closed or linear, but are instead created by a whole host of interconnected communicative acts that explain the creative process behind the *continuum* of the visual arts over time and in the different forms they take.

Colección/Collection Josep Suñol Collection

VEDEREGUSTARETOCCAREUDIREODORARE PENSARE

Alighiero Boetti, Sandra / From missione della luce divina, 1978
© VEGAP, Barcelona, 2013

The exhibition gets under way with **Achille Perilli's** *Da dies irae* (1978), a work made up of ten pieces dominated by fragmented geometric shapes and the study of colour and space, and continues with eight works on faces by **Roman Buxbaum, Richard Avedon, Eduardo Arroyo, Andy Warhol, José Noguero, Man Ray and Darío Villalba** that reveal faces portrayed in each artist's own expressive style and form. The faces created observe and speak to us and forge ties of otherness between the image and ourselves as observers of the piece and lead us to ponder the enigma hidden by what is portrayed. The representation of a face shows the real or fictional identity of the person being painted or drawn, and we have to decode it by creating a link or relating to the artist or face in question. Why is it a full face or in profile? What is it looking at? What moment is being captured? Why was one technique used rather than another? What is the purpose of a given composition? Villalba's despair contrasts with Warhol's ironic coloured face of Mao Tse-tung and the flat, flowing lines of Arroyo's head, whilst the sad expression on Stravinsky's face as portrayed by Avedon stands out next to Buxbaum's disturbing cut heads. We also discover an enigmatic drawing of a face without any pupils by José Noguero and a 1924 photograph of Jean Cocteau taken by Man Ray. The light, the position of the face, the outline, the colour, the atmosphere and the materiality of the work invite us to probe the relationship between the artist, the piece and ourselves as observers.

The following two works lead us into the writing of **Alighiero Boetti**. The presence of letters or words may come from the artist's need to create different viewpoints, to sound out the limits of visual expression, or to open doors to the world of thoughts. The artist writes on a surface as if his writing were seeking to reinforce its simple materiality, sometimes through explicit annotations and others as more evocative expressions. Far

from random disorder, Boetti's horizontal or vertical reading entails a series of ordered graphical codes that flow over the canvas in an urge to verbalise his visual experience. The work is painted or woven through writing, and is read by linking the literality of the idea with the aesthetic approach by which it takes place.

At the end of the room are two major sculptures: **Lucio Fontana's** piece from the 1960s paying tribute to the birth-control pill in minimalist form and a futurist piece from 1915 by **Giacomo Balla**, one of the greatest exponents of the first avant-gardes of the 20th century.

The exhibition continues with works that draw us on into a poetic, dreamlike situation full of magical images that create a disturbing, unknown atmosphere. **Jaume Plensa's** striking drawing and the ethereal quality of **Robert Llimós'** drawings of parts of the body invite us to decode the stories behind the ideas shown in this room. For the artist, crossing the world of dreams is a truly epic search for the inexpressible, a voyage through the wilderness of the real. Diluted colours and introspective compositions lead us along uncertain yet believable paths.

In the following room we find two sturdy chairs by **Luis Lugán** that are plugged in and give out heat and light. This piece is a good example of the work carried out in the 1970s at the Computing Centre at the Universidad Complutense in Madrid, where the most avant-garde artistic creation took place using new plastic forms generated automatically by computers.

The next room contains works expressed in very different forms. **Alberto García-Alix's** photograph of a woman's feet, with its inferred social circumstance, and this same space also shows three works that represent an exhibition of geometries, a context in which artists mark out their territory with their own languages to create abstraction, far removed from the previous

figurative ideas. Any experiment that art carries out with space, the surface of a canvas or the volume of an object means speculating about artistic procedures, subverting them and therefore progressively nuancing previous codes. **Antoni Abad's** constructions appear to reveal an orderly, mass-produced, industrial, suffocating character reflected by **José Noguero's** impassively theatrical photography, both setting out scenes lacking in communication.

The final room in the exhibition takes us towards expressionisms, where the artist's inner vision triumphs over form. It begins with a representative of Spanish informalism and member of the El Paso group, **Antonio Saura**, noted for his tremendously expressive works and who here addresses **Zush's** lynx's head, a good example of the powerful body-language we also find in **Miquel Barceló's** more figurative and radical material canvas, alongside a sculpture-object by **Jordi Sabaté**. In front there is **Robert Llimós'** *Dance*, with its strikingly powerful composition and movement. All of them introduce new forms of seeing that challenge our standard perceptions, such as **Isidre Manils'** piece where a demigod fire burns as if in a film, which leads to **Antoni Tàpies'** sculpture of a bronze armchair that brings the exhibition to a close.

We believe *CONTINUUM* clearly sets out the principles and interests that led Josep Suñol to bring together, exhibit and explain his collection of contemporary art over the last six years and offers an excellent platform for thinking about 20th-century art.

Fundació Suñol

Passeig de Gràcia 98
08008 Barcelona
T 93 496 10 32
info@fundacionsunol.org
www.fundacionsunol.org

12.03.2013 - 11.01.2014